

Arrest

nr. 129 384 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Abadan. Tien jaar geleden scheidde u van M. J. M. (...). Samen hebben jullie twee kinderen. Na uw echtscheiding sloot u een onofficieel tijdelijk huwelijk (sigheh)– door middel van het voorlezen van koranverzen - met I. G. (...). Begin 11de maand 1383 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met januari –februari 2005 Europese tijdrekening) werd u op een feestje bij u thuis gearresteerd Na vier dagen vasthouding bij Ettelaat (ministerie van informatie) van Islamshahr en 26 dagen in de Evin gevangenis werd u, na het neerleggen van een eigendomsakte als borg, ter waarde van 7 miljoen Toeman, door één van uw verre familieleden vrijgelaten. Na een vijftal maanden werden u en I. (...) door de revolutionaire rechtbank veroordeeld voor het hebben van

een buitenechtelijke relatie. Ook het feit dat u een schotelantenne in uw bezit had, werd genoteerd als misdrijf. Aangezien I. (...) in beroep ging tegen dit vonnis kon u na uw veroordeling uw borgstelling blijven gebruiken om uit de gevangenis te blijven. U en I. (...) gingen naar de notaris om een officiële sigheh af te sluiten zodat jullie zouden kunnen samenwonen. Op 18/04/1388 (9 juli 2009) ging u, op uitnodiging van uw vriendin en klasgenote Z. S. (...) – u volgde op dit ogenblik een masterstudie -, naar de manifestatie ter herdenking van de gebeurtenissen op 18/04/1378 (9 juli 1999) – studentenonlusten – en tevens als protest tegen de uitslag van de 10de presidentsverkiezingen. U, Z. (...) en nog drie klasgenoten S. (...), M. (...) en A. (...), spraken af op het revolutieplein. Al heel snel werden jullie aangevallen door de Iraanse ordediensten. Z. (...) werd gearresteerd. U vluchtte onmiddellijk naar uw vriendin N. (...), waar u een drie à viertal dagen bent gebleven. Uit contact met uw vader vernam u dat de autoriteiten bij u thuis waren geweest en een huiszoeking hadden verricht. Daarna ging u een drietal maanden onderduiken en dit zowel bij een vriend van uw vader als bij een aantal van uw vrienden en kennissen. In die periode werden zowel uw vader als uw oudste zoon meermaals ondervraagd omtrent u. Daarna besloot u, samen met uw jongste zoon, het land te verlaten. Via Turkije en Griekenland kwam u naar België waar u op 14 oktober 2009 asiel heeft aangevraagd. Ook na uw aankomst in België werden uw vader en oudste zoon meermaals ondervraagd door de Iraanse autoriteiten. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (boekje van burgerlijke stand), de kopie van de shenasnameh van uw oudste zoon S' (...), de shenasnameh van uw zoon S. (...), schooldiploma van uw zoon S'. (...), schooldocument van uw zoon S. (...), uw echtscheidingsboekje, een diploma schoonheidsspecialist en kapster, een kopie van een vonnis van de algemene rechtbank dd. 17/05/1384 (8/08/2005) waarin u veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van één jaar, 70 zweepslagen, een inbeslagname van de gevonden goederen en een geldboete van 3 miljoen Rial en een vonnis van het hof van beroep dd. 27/09/1384 (18/12/2005) waarin het vonnis van de algemene rechtbank wordt bevestigd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en de elementen in uw administratief dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Iran te hebben verlaten nadat uw vriendin Z. S. (...) tijdens jullie deelname aan een betoging n.a.v de presidentsverkiezingen werd opgepakt en (vermoedelijk) uw naam heeft doorgegeven aan de autoriteiten. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs heeft neergelegd, noch van uw (studie en/of politieke) activiteiten (studentenkaart, inschrijvingsbewijs aan de universiteit, foto's, films...), noch van uw problemen in Iran (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank...). Daarenboven weet u niet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart, of er convocaties zijn voor u, noch of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS I p. 20; CGVS II p. 14-15). Voorts kon u ook bijzonder weinig vertellen over de problemen die uw familieleden hebben gekend in de periode nadat u de manifestatie had verlaten. Bovendien waren deze verklaringen ook niet steeds coherent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de autoriteiten u voor uw vertrek uit Iran nog drie keer zijn komen zoeken bij uw vader. U kon niet zeggen wanneer de autoriteiten zijn langs gekomen noch hoeveel personen er zijn langs gekomen. Na uw vertrek uit Iran zou uw vader ook nog twee keer zijn meegenomen door de autoriteiten (CGVS I p. 23). Later wijzigde u uw verklaringen en zei u dat de autoriteiten twee keer voor uw vertrek uit Iran en twee keer na uw vertrek uit Iran uw vader hadden meegenomen voor ondervraging. U kon niet zeggen naar waar u vader werd meegenomen noch hoelang hij werd vastgehouden (CGVS II p. 11-12). Over de problemen die uw zoon zou gekend hebben verklaarde u aanvankelijk dat hij, nog voor u Iran had verlaten, een tweetal keer werd ondervraagd. U wist echter niet wanneer precies uw zoon werd ondervraagd noch weet u op welke manier de autoriteiten hem contacteerden (CGVS I p. 19). Ook over het lot van Z. S. (...), uw vriendin die tijdens de manifestatie waar jullie samen aan deelnamen zou zijn gearresteerd kon u nauwelijks iets vertellen. Op de vraag in welke gevangenis Z. (...) verblijft kon u louter opperen dat u vermoedt dat zij in de Evin gevangenis verblijft. U wist ook niet of zij bezoekrecht heeft noch of zij reeds veroordeeld is. Uiteindelijk wist u ook niet of zij momenteel nog in de gevangenis verblijft. U heeft ook niet meer geïnformeerd omdat u naar België bent gekomen en hier in alle rust woont (CGVS II p. 13). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u, nadat u de manifestatie was ontvlucht, drie à vier dagen bij uw vriendin N. (...) bent gebleven alvorens bij een andere vriendin te gaan (CGVS I p. 17). Even later verklaarde u dat u, nadat u van bij N. (...) kwam, u bij een vriend van uw vader, dhr. M. (...) bent geweest (CGVS I p. 18). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen gaf u als uitleg dat u ook bevriend bent met deze man zijn dochter (CGVS I p. 18). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u plots dat u, nadat u bij N. (...) had verbleven, u bij verre familie, met name dhr. H. (...) en mevr. P. (...) was gegaan. Gevraagd of dit koppel kinderen had ontkende u (CGVS II p. 10). Daarna zou u ook nog bij een vriend van uw vader die twee jonge zoontjes heeft en bij een vriendin van uw zus hebben verbleven. Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal – d.i op 29/11/2012- dat u een week voor uw gehoor nog contact heeft gehad met uw vriendinnen S. (...) en A. (...). Gevraagd hoe het met hen ging repliceerde u dat zij niet meer hebben deelgenomen aan de manifestaties en gewoon verder leven en studeren (CGVS I p. 21). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u een zes à zeven maanden voor uw tweede gehoor – rond eind 2012 – van uw zus had vernomen dat S. (...) in 2009-2010 naar Engeland was vertrokken (CGVS II p. 8-12). Sinds uw aankomst in België zou u ook geen contact meer gehad hebben met S. (...) en A. (...).

Ook omtrent uw arrestatie en veroordeling in 1383 (2005) omwille van uw buitenechtelijke relatie met E. G. (...) dienen enkele vraagtekens te worden geplaatst. Niettegenstaande u weliswaar een aantal gerechtelijke documenten neerlegde, met name een kopie van een vonnis van de algemene rechtbank en een kopie van een vonnis van het hof van beroep, is het vooreerst erg merkwaardig dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van deze documenten. Zo verklaarde u meermaals dat u veroordeeld werd door de revolutionaire rechtbank terwijl u volgens de door u neergelegde documenten blijkt dat u veroordeeld zou zijn door de algemene rechtbank. Voorts verklaarde u dat I. (...) tegen het vonnis van de rechtbank in beroep ging. U verklaarde dat dit de reden was dat u nog steeds onder borg vrij was, aangezien de straf wordt uitgesteld als je in beroep gaat – waardoor u nog steeds onder borg vrij kon rondlopen (CGVS I, p. 11-12; CGVS II p. 5). Echter, uit de door u neergelegde documenten blijkt dat het vonnis van de algemene rechtbank op 27/09/1384 (18/12/2005) in beroep werd bevestigd door het hof van beroep van de provincie Teheran. In dit vonnis wordt bovendien vermeld dat deze beslissing definitief is en wordt er geen gewag meer gemaakt van andere mogelijke beroepsmogelijkheden. Bovenstaande vaststellingen én daarenboven het feit dat u niet weet wat er de laatste acht jaar nog gebeurd is met betrekking tot deze zaak –u opperde louter dat I. (...) ermee bezig was en men u niet gevraagd had om naar de gevangenis te gaan (CGVS I p. 12) doet ernstige twijfels rijzen omtrent de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten én bijgevolg ook betreffende de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten. Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat u enkel kopieën neerlegde van deze gerechtelijke documenten, waarvan de bewijswaarde niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat smokkelaars naast valse reis- en identiteitsdocumenten ook valse documenten (zoals oproepingsbrieven voor de rechtbank, arrestatiebevelen,...) verkopen die een asielrelaas in het buitenland kunnen ondersteunen. In de periode 2002 tot 2011 legde het Commissariaat-generaal verschillende juridische documenten uit Iran ter authenticatie neer aan twee vertrouwensadvocaten in Iran. Uit deze authenticaties bleek dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren.

Dat er aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig kan getwijfeld worden blijkt voorts ook uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u op borg te zijn vrijgekomen door het neerleggen van een eigendomsakte van één van uw verre familieleden. Niet alleen legde u geen enkel begin van bewijs neer van deze borgstelling, u wist ook helemaal niet hoe de procedure omtrent de borgstelling verlopen is (CGVS II p. 4-5). Bovendien stroken uw verklaringen hieromtrent ook niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd. Immers, in tegenstelling tot wat u verklaarde (CGVS II p. 5) blijkt uit deze informatie dat de wanneer de borg wordt betaald er hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt getekend door alle partijen (de rechter, de beschuldigde, in casu u, en de garant die de borgsom neerlegt) en dat zowel de garant die de borg neerlegt als de beschuldigde hiervan een kopie ontvangen. Tot slot is het erg merkwaardig dat u tijdens uw eerste gehoor geen enkel gewag maakte van het feit dat u en I. (...) jullie 'buitenechtelijke relatie' na jullie veroordeling zouden hebben geregulariseerd –toen u er uitdrukkelijk op gewezen werd dat het niet logisch is dat jullie na jullie veroordeling gewoon verder zijn gegaan met dezelfde strafbare feiten, verklaarde u louter dat I. (...) bij u langs kwam maar u hem dit niet gevraagd had (CGVS I p. 24-25) - , terwijl u tijdens uw tweede gehoor plots wel uitdrukkelijk verklaarde dat jullie, na jullie gevangenisstraf, naar de notaris zijn gegaan om een officiële sigheh af te sluiten, aangezien jullie een bewijs nodig hadden om samen te kunnen wonen (CGVS II p. 3-4).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De overige door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, de identiteit en de nationaliteit van uw twee zonen, uw studies en de studies van uw kinderen, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, samen gelezen met artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij merkt vooreerst op dat zij pas lange tijd na haar aankomst in België door verwerende partij werd gehoord. Het is dan ook weinig opmerkelijk dat er verschillen zijn tussen haar onderlinge verklaringen. Verwerende partij diende bij de analyse van haar asielaanvraag rekening te houden met het lange tijdsverloop en aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verzoekende partij werpt op dat men enkel is overgegaan tot een analyse van haar geloofwaardigheid zonder enig onderzoek ten gronde te voeren naar de door haar ingeroepen asielmotieven. Voorts vraagt verzoekende partij zich af of het nog zin heeft om een coherent en perfect chronologisch verhaal te verwachten wanneer verzoekende partij vier jaar na haar aankomst in België werd ondervraagd en of het nog zin heeft dat zij bewijzen bijbrengt. Verzoekende partij wijst er vervolgens nog op dat haar geheugen haar in de steek laat. Verzoekende partij heeft in België getracht zo weinig mogelijk aan de problemen in Iran te denken, waardoor haar herinneringen hierover vervaagd zijn. Met het tijdsverloop en de manier waarop zij psychologisch met de problemen is omgegaan werd geen rekening gehouden door verwerende partij. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar het rapport *Beyond Proof* van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen omwille van haar deelname aan een betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in juli 2009. Naast het feit dat verzoekende partij niet het minste bewijs aanbrengt, noch van haar studie- en/of politieke activiteiten, noch van haar problemen in Iran, blijkt verzoekende partij geenszins op de hoogte te zijn van de evolutie van haar problemen in haar geboorteland. Verzoekende partij weet niet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart, of er convocaties zijn voor haar en of zij reeds veroordeeld werd bij verstek. Verder kon verzoekende partij bijzonder weinig vertellen over de problemen die haar familieleden, meer bepaald haar vader en haar oudste zoon, hebben gekend in de periode nadat verzoekende partij de betoging ontvlucht was en waren haar verklaringen desbetreffend bovendien incoherent. Tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij onwetend was over het lot van Z. S., haar vriendin die tijdens de betoging waar zij samen aan deelnamen, zou zijn gearresteerd. Ten slotte legde verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de plaatsen waar zij zou hebben verbleven nadat zij de betoging ontvlucht was, alsook met betrekking tot het wedervaren van haar vriendinnen S. en A. die eveneens aan de betoging hadden deelgenomen. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Op basis van deze vaststellingen, die de kern uitmaken van het asielrelaas van verzoekende partij en betrekking hebben op haar directe vluchtaanleiding, concludeerde verwerende partij terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen omwille van haar deelname aan een betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2009.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaaldelijk wijst op het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en haar gehoren op het Commissariaat-generaal, teneinde de vaststellingen in de bestreden beslissing te vergoelijken, is de Raad van oordeel dat dit argument geenszins van aard is desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar haar geheugenproblemen, waarbij zij meent dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de wijze waarop zij psychologisch met haar problemen is omgegaan, stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslagen CGVS d.d. 29/11/2012 en 22/05/2013) blijkt dat door verzoekende partij geen opmerkingen werden gemaakt in verband met geheugenproblemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat zij zich bij het door haar aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Bij de vraag of zij nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, maakt verzoekende partij geen enkele melding van geheugen- of psychologische problemen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 19/11/2012, p. 26 en gehoorverslag CGVS d.d. 22/05/2013, p. 16). Evenmin werd door haar raadsman enige opmerking in die zin gemaakt. Ten slotte stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen enkel medisch attest wordt bijgebracht waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn coherente of consistente verklaringen af te leggen. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar psychologische toestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, waardoor de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en incoherenties onverkort overeind blijven.

Bovendien dient te worden onderstreept dat de verwijzing van verzoekende partij naar het ruime tijdsverloop of de mogelijke geheugenproblemen op geen enkele manier een verklaring kan vormen voor het feit dat verzoekende partij geheel onwetend is over de evolutie van haar problemen in haar land van herkomst en over het lot van haar vriendin Z. S.. Deze elementen kunnen geenszins vergoelikt worden door het tijdsverloop of door eventuele geheugenproblemen en getuigen eerder van een manifest gebrek aan interesse in hoofd van verzoekende partij. Het is totaal onaannemelijk dat verzoekende partij, die nochtans verklaarde nog contact te hebben met haar oudste zoon in Iran (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 19/11/2012, p. 2 en gehoorverslag CGVS d.d. 22/05/2013, p. 2), dermate onwetend is omtrent de evolutie van haar problemen in Iran en het lot van haar vriendin. De uitleg van verzoekende partij dat zij zich hieromtrent niet geïnformeerd heeft omdat zij nu in België

woont en niet meer aan haar problemen wil denken, vormt allesbehalve een afdoende uitleg. Immers mag van verzoekende partij verwacht worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij zou hebben toegelaten om haar eigen actuele situatie beter in te schatten. Tevens kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij zich zou informeren omtrent het lot van haar vriendin Z. S., die gearresteerd zou zijn tijdens de betoging waaraan zij samen deelnamen, gezien deze elementaire informatie verzoekende partij eveneens zou toelaten een correcte inschatting te maken van haar eigen huidige situatie. Het aangaande niet betonen van enige interesse, hypothekeert dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partij zich afvraagt of het nog zin heeft dat zij vier jaar na haar aankomst in België bewijzen aanbrengt, bemerkt de Raad vooreerst dat door verwerende partij terecht werd vastgesteld dat verzoekende partij betreffende haar problemen na haar deelname aan een betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen niet het minste bewijs aanbrengt, noch van haar studie- en/of politieke activiteiten, noch van haar problemen in Iran. Het verweer van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij desbetreffend wel degelijk verschillende documenten bijbracht, namelijk haar shenasnamehs, waaruit haar burgerlijke staat blijkt, haar echtscheidingsdocument en documenten over haar gerechtelijke procedures (in verband met haar buitenechtelijke relatie met E. G.), kan immers niet door de Raad worden bijgetreden, daar deze documenten op generlei wijze de studie, de politieke activiteiten of de problemen van verzoekende partij na haar deelname aan de betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen staven. De motivering van verwerende partij dat verzoekende partij betreffende haar problemen na haar deelname aan een betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen niet het minste bewijs aanbrengt, blijft dan ook onverminderd overeind. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust, die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten nadat haar vriendin/klasgenote Z. S. tijdens hun deelname aan een betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen werd gearresteerd en (vermoedelijk) de naam van verzoekende partij heeft doorgegeven aan de autoriteiten – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont echter niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om stavingstukken in verband met haar asielrelaas te bemachtigen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 29/11/2012 en 22/05/2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan het argument van verzoekende partij dat de commissaris-generaal geen onderzoek ten gronde naar de door haar ingeroepen asielmotieven heeft gevoerd, niet worden bijgetreden.

2.2.4.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de arrestatie en veroordeling in 1383 (2005) van verzoekende partij omwille van haar buitenechtelijke relatie met E. G., gezien haar verklaringen niet stroken met de inhoud van de gerechtelijke documenten die door haar werden neergelegd en verzoekende partij bovendien niet weet wat er de laatste acht jaar nog gebeurd is met betrekking tot deze zaak, gezien verzoekende partij betreffende haar bewering op borg te zijn vrijgekomen door het neerleggen van een eigendomsakte van één van haar verre familieleden geen enkel begin van bewijs neerlegde, zij bovendien helemaal niet wist hoe de procedure omtrent de borgstelling verlopen was en haar verklaringen hieromtrent niet stroken met de informatie gevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier, stuk 20, deel 1) en gezien verzoekende partij tijdens haar opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal inconsistente verklaringen aflegt omtrent de vraag of zij en I. hun buitenechtelijke relatie na hun veroordeling hebben geregulariseerd, oppert verzoekende partij dat men van leken niet kan verwachten

dat zij gerechtelijke documenten inhoudelijk kunnen bespreken. Ook het kunnen benoemen van de juiste rechtbank is volgens verzoekende partij een brug te ver. Dergelijke eenmalig bruikbare en gespecialiseerde kennis kan niet van een leek verwacht worden. Hetzelfde geldt voor wat betreft de verklaringen van verzoekende partij over de borgtocht en het beroep. Verzoekende partij benadrukt hierbij opnieuw dat het overigens haar man was die steeds dat soort zaken regelde. Verwerende partij blijft bovendien in gebreke aan te tonen dat verzoekende partij op de hoogte zou kunnen/moeten zijn van haar gerechtelijke procedures. Verzoekende partij heeft immers verklaard dat haar echtgenoot dit alles regelde. Zij was een jonge vrouw, zonder juridische opleiding in een heel patriarchale samenleving waar kennis over recht geen deel uitmaakt van de opleidingen.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij correct kan weergeven door welke rechtbank zij zou zijn veroordeeld, zij correct op de hoogte zou zijn van het feit of een beroepsprocedure in haar rechtszaak al dan niet nog hangende was en zij op de hoogte zou zijn van wat er de laatste acht jaar nog zou zijn gebeurd in haar rechtszaak, daar deze elementen, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geenszins een doorgedreven juridische scholing vereisen. De onwetendheid van verzoekende partij wijst niet zozeer op een gebrek aan (juridische) scholing en is duidelijk te wijten aan een manifest gebrek aan belangstelling en interesse in de door haar beweerde veroordeling omwille van haar buitenechtelijke relatie, wat dan ook de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde gerechtelijke vervolging ondermijnt. Ook voor wat betreft de borgstelling kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij deze procedure op een minimale en correcte wijze kan toelichten gezien zij als beschuldigde een directe betrokkene was. Verder kan het verweer van verzoekende partij dat haar echtgenoot alles regelde en dat zij een jonge vrouw was zonder juridische opleiding in een patriarchale samenleving waar kennis over recht geen deel uitmaakt van de opleidingen, geenszins de vastgestelde onwetendheden in hoofde van verzoekende partij verschonen. Immers is verzoekende partij een zelfstandige, hoogopgeleide vrouw – zij heeft universitaire studies gedaan en een universitair diploma gehaald (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 19/11/2012, p. 10 en gehoorverslag CGVS d.d. 22/05/2013, p. 7-8; stuk 19, deel 4) – zodat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van essentiële zaken van de gerechtelijke procedure waarin zij direct betrokken was. Het feit dat haar echtgenoot alles zou hebben geregeld, belet voorts niet dat verwacht kan worden dat verzoekende partij zich bij haar echtgenoot zou informeren aangaande het verloop van de gerechtelijke procedures waarin zij en haar echtgenoot betrokken waren.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor geen enkel gewag maakte van het feit dat zij en I. hun buitenechtelijke relatie na hun veroordeling zouden hebben geregulariseerd en dat, toen zij er uitdrukkelijk op gewezen werd dat het niet logisch is dat zij na hun veroordeling gewoon verder zijn gegaan met dezelfde strafbare feiten, zij louter verklaarde dat I. bij haar langs kwam maar dat zij hem dit niet gevraagd had, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor plots wel uitdrukkelijk verklaarde dat zij, na hun gevangenisstraf, naar de notaris zijn gegaan om een officiële sigheh af te sluiten, aangezien zij een bewijs nodig hadden om samen te kunnen wonen, door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst op haar profiel van alleenstaande vrouw uit Iran, een land dat gekend is omwille van de gewelddadige behandeling van vrouwen, en verwijst desbetreffend naar een rapport van Human Rights Watch waaruit blijkt dat zij als alleenstaande vrouw met een minderjarige zoon niet het recht zou hebben haar zoon verder op te voeden of effectief deel uit te maken van de maatschappij. Verder voert verzoekende partij aan dat er evenmin enige analyse wordt gevoerd van de situatie in Iran voor uit het Westen teruggekeerde alleenstaande moeders, hoewel de situatie bij verwerende partij gekend is of dient gekend te zijn. Bovendien is de terugkeer naar Iran op zich al problematisch. Verzoekende partij is daarenboven teruggekeerd zonder toestemming van een man. Dit zijn twee misdrijven. Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij naar het Nederlands Ambtsbericht van 27 augustus 2012 met betrekking tot “Terugkeer naar Iran van uitgedroefde Iraanse asielzoekers”.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij stelt dat zij niet kan terugkeren naar Iran gezien haar profiel van alleenstaande vrouw, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal niet de minste melding heeft gemaakt van problemen die zij zou hebben gekend omwille van het feit dat zij een alleenstaande vrouw is in Iran of omwille van het feit dat zij als alleenstaande, gescheiden vrouw het recht niet zou hebben om haar zoon op te voeden. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van

en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De vaststelling dat verzoekende partij deze vrees pas voor het eerst aanhaalt in haar verzoekschrift, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden vrees. Daarenboven wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag op individuele wijze dient te worden onderzocht, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. Een louter citaat uit een rapport van algemene aard is daartoe niet voldoende.

Wat betreft de situatie van teruggekeerde uitgeprocedeerde Iraanse asielzoekers, merkt de Raad op dat verzoekende partij wederom deze vrees niet eerder heeft aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Iran – Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran*" d.d. 20 maart 2013 die door verwerende partij aan haar verweernota werd gevoegd blijkt dat slechts weinig gevallen bekend zijn van problemen die afgewezen asielzoekers hebben ondervonden bij hun terugkeer naar Iran. Personen die illegaal vertrokken zijn uit Iran worden bij terugkeer ondervraagd waarbij de redenen voor hun illegaal vertrek zal onderzocht worden, alsook of de persoon in het buitenland geen activiteiten tegen het regime heeft ondernomen. Indien de betrokkene niets ten laste wordt gelegd, krijgt hij enkel een geldboete voor zijn illegaal vertrek, hetgeen bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden aan vervolging of ernstige schade. Enkel voor die gevallen die in het buitenland de aandacht hebben getrokken van de Iraanse autoriteiten en hun activiteiten van die aard waren dat men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hun naam bekend is bij de Iraanse autoriteiten, is er wel degelijk een risico. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt echter niet dat zij tot een dergelijke categorie van asielzoekers zou behoren. Evenmin brengt zij elementen aan waaruit blijkt dat zij bij terugkeer zou geviséerd worden door de Iraanse autoriteiten.

2.2.6. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 29 november 2012 en 22 mei 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT